

Nếu Thơ Là Kỷ Niệm Xin Dán Vách Nhìn Nha

Không lẽ ngày nào cũng / nói: Nóng quá Trời ơi! Mở miệng ra, một lời, mở lòng ra tan nát!

Quê Hương là Đất Nước? Đất Nước là Quê Hương! Nóng lạnh chắc... Vô Thường / nên chùa cao chất ngất?

Ồ kia, nhìn ông Phật / ngồi bên gốc Bồ Đề: Ông có nhà Không Về! Ông có ngai Không Ngự!

Ông đành thân tứ xứ... vì Tứ Đại Chúng Sinh! Ông Tu vì Bất Bình! Vô Thường, Ông không nói!

Tôi nói gì cũng dối: "Nóng quá đi Trời ơi!". Kia những kẻ chết rồi, ngậm cười là... Vui mãi?

Bạn bảo tôi nói bậy... mà hãy cứ làm thơ, biến thực thành giấc mơ, biến mơ thành ảo vọng...

Bạn bảo khiến tôi ngọng! Thơ là sự xảo ngôn? Bùi Giáng... thi sĩ cuồng, điên khùng... là Bùi Giáng?

Những người làm Kách Mệnh, họ cũng có thơ mà, thí dụ ai đó kia / khi qua đền Kiếp Bạc...

...gọi Hưng Đạo là Bác, ta, người cùng anh hùng, cùng nặng gánh núi sông... cùng ứ hự ngoài ruộng! (*)

Tôi cắn cọng rau muống.

Tôi hết dám kêu Trời.

Ông Phật Di Lạc cười,

Tôi cảm ơn ông Phật!

*

Quê Hương là Tổ Quốc? Tổ Quốc là Quê Hương? Tôi... như kẻ lạc đường, nhớ Bùi Giáng, muốn khóc...

Tôi nhớ ông những lúc / tôi thả hồn theo thơ: "Dạ thưa xứ Huế bi chừ / vẫn còn bến Ngự mí bờ sông Hương!"

Tôi vốc nước đại dương, uống, nghe lòng ngọt lịm!

Nếu Thơ-Là-Kỷ-Niệm, xin dán vách nhìn nha...

Trần Văn Lệ

(*) Một giai thoại về Nguyễn Công Trứ: "Giang sơn một gánh giữa đồng, thuyền quyên ứ hự, anh hùng nhớ chẳng?"

(**) Thơ Bùi Giáng: "Dạ thưa xứ Huế bây giờ / vẫn còn bến Ngự với bờ sông Hương".

